

[Lone Dybkjær]

var sådan set heller ikke det, jeg spurgte om. Jeg synes godt, man kunne forestille sig, at DeGolyer & MacNaughton, med den erfaring de havde, kunne give nogle vurderinger af, hvad de skønnede – når de nu i øvrigt så, hvordan tilstanden var i andre lande, og kendte den – at dette ville betyde for den generelle efterforskningsaktivitet. Jeg er klar over, at det er der altså ikke kommet nogle udtalelser om, og det må vi så blot konstatere.

Så er der spørgsmålet om køberetten. Vi har da været de første til at sige, at der er tale om en køberet og ikke en købepligt, og netop fordi hele D.O.N.G.s aktivitet ikke har været oppe til en mere sådan grundlæggende diskussion, finder vi, det er vigtigt, at denne køberet ikke udøves, før vi har haft denne mere principielle diskussion om, hvor meget staten rent faktisk skal gå ind i disse aktiviteter, hvor meget den statslige indflydelse skal være i disse downstream-aktiviteter. Jeg er da enig i, at der naturligvis skal være tale om en fornuftig og omhyggelig planlægning. Men det kan jo også godt være, at vi har en anden opfattelse af fornuften, end regeringen har; det kan kun tiden vise, for vi ved faktisk ikke noget om det, når der ikke har været en alvorlig diskussion om D.O.N.G.s placering.

Så er der flere, der har været inde på spørgsmålet om beskatningen, bl.a. har hr. Maisted nævnt det, og også om undergrundsloven, men da ingen af disse to spørgsmål er oppe til debat i dag, skal jeg ikke gå ind på dem.

Waldorff (VS):

Jeg vil først sige noget om denne forhandlingsklausul, som jo er det radikale figenblad i denne sag. Her fik vi forklaret to ting, som begge er ret interessante, af energiministeren. For det første, at forhandlingsklausulen indebærer, at man kan tage alle de problemer op, som måtte vise sig, og som måtte skønnes fra den ene eller den anden parts side at være nødvendige. Jeg synes, det er interessant, fordi det i realiteten ingenting siger. Det har hele tiden været sådan. Helt tilbage fra 1962 har det været sådan, at bevillingshaveren kunne få en forhandling med staten, hvis der var noget, bevillingshaveren var utilfreds med, og praksis har sandelig også vist, at

staten selvfølgelig kunne få en forhandling med bevillingshaveren, hvis der var noget, staten var utilfreds med. Det, der er spørgsmålet, er, hvad der egentlig sker, hvis man konstaterer, at der er noget, man gerne vil forhandle om. Det forhandler man så om, og så kan man i øvrigt ikke nå til nogen konklusion. Hvilke konsekvenser har det overhovedet for den aftale, som man nu indgår? Formentlig slet ingen.

Hvis man nu – det kan jeg da også bede energiministeren om at uddybe – konstaterer, at man er uenige i denne forhandling, som man kan få efter forhandlingsklausulen, er der så mulighed for f.eks. at lægge uenigheden op til en voldgiftsavgørelse, sådan at en voldgift – altså imod en af parternes ønsker, eller skal vi sige i form af et eller andet kompromis – træffer en afgørelse om det, som der har været ønsket forhandlinger om? Det var én mulighed.

Så vil jeg godt understrege – det tror jeg sådan set ikke selv på – at selv hvis det er en mulighed, må man forudse, at hvis staten ønsker at rejse forhandling på baggrund af f.eks. energipolitisk helt ændrede vilkår i forhold til den situation, vi står i nu, og hvor man altså i dag laver en aftale, da kommer staten og siger: vi er nødt til at kræve en statslig andel f.eks. i DUCs felter, fordi der ikke er andre steder, der er noget, hvad vil så en voldgiftsavgørelse blive i det tilfælde? Den vil selvfølgelig falde ud til DUCs fordel. Altså en voldgift i forhold til en sådan vag forhandlingsklausul vil ikke kunne gøre andet end at vælge den fortolkning, som ligger nærmest den indgåede aftale. Det tror jeg man må erkende.

Jeg vil godt have energiministeren til at gå ind i diskussionen, specielt, vil jeg sige, fordi vi indirekte fik at vide, at det var den anden ting, som var interessant. Indirekte fik vi at vide, at staten faktisk i forhandlingerne har ønsket en skarpere formulering. Staten har muligvis endda faktisk insisteret på at få den radikale genforhandlingsklausul igennem. Det var det, jeg kunne få ud af det, når energiministeren, hr. Poul Nielson, siger, at om alle sætninger har der jo været flere mulige formuleringer fremme. Det har der formentlig også her, og A. P. Møller har formentlig bevidst sagt: genforhandlingsklausul vil vi overhovedet ikke se skyggen af, så kan der ikke blive nogen aftale, for så ved vi ikke,